

som den er i København. Af begge Kvindeinspektørernes Indberetning fremgaar, at der maa være vist Forstaaelse fra Arbejdsgivernes Side med Hensyn til atter at antage Kvinder i Arbejde efter endt Barselhvile. Nogen betydelig Fare synes derfor ikke at foreligge for, at en paabudt Barselhvile skulde medføre, at Kvinderne efter denne blev arbejdsløse. Udvalget og navnlig dettes lægekyndige Medlemmer anser en paabudt *Barselhvile paa 3 Uger* for at være den retteste Løsning, dog saaledes at der hertil knyttes en Mulighed for de Kvinder, der giver deres Børn Bryst, for yderligere i en vis Tid at holde sig borte fra Arbejde. (Herom henvises til senere Bemærkninger). Paa den anden Side mener man da, at denne 3 Ugers Barselhvile skal *overholdes undtagelsesfrit*, saaledes at den ikke — som efter den nugældende Ordning — kan forkortes, fordi vedkommende Kvinde muligt kan fremskaffe Lægeattest for, at hun godt kan taale at arbejde. Da man imidlertid er klar over, at der vil kunne være bestemte Arbejdsomraader, hvor det vil vise sig, at en Forlængelse af Barselhvilen vil være ønskelig, mener man, at der bør være en Mulighed for Socialministeren for at træffe Bestemmelse herom for et saadant bestemt Arbejdsomraade.

Udvalgets Forslag gaar da ud paa

- at det forbydes kvindelige Arbejdere, der deltager i erhvervsmæssigt Arbejde udenfor eget Hjem eller egen Bedrift, og som har deres Hovedvirksomhed ved det paagældende Arbejde, i de første 3 Uger efter deres Nedkomst at deltage i saadant Arbejde,
- at Socialministeren efter Samraad med Sundhedsstyrelsen og Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet kan bestemme, at ovennævnte 3-Ugers-Frist forlænges dog højst indtil 6 Uger efter Fødslen, forsaavidt der for et bestemt Arbejdsomraade gør sig særlige Forhold gældende, og
- at Socialministeren ligeledes efter Samraad med Sundhedsstyrelsen og Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet kan bestemme, at Forbudet skal gælde for Kvinder, der deltager i visse Arter af Hjemmearbejde, der udføres industrimæssigt. Udvalget Forslag findes aftrykt under D.

2. Hjælp ad Forsikringsvejen.

a. Hjælp, der ydes alle fødende kvindelige Sygekassemedlemmer.

Den Dagpengehjælp, som nu efter Sygekasselovens § 23 ydes kvindelige Sygekassemedlemmer i Tilfælde af Fødsel, maa i alt væsentligt siges at svare til det, som vedkommende maa betale for Jordemoderhjælp. Forholdet er ganske vist det, at Kasserne allerede nu efter deres Vedtægt *kan* yde saadan Jordemoderhjælp, men denne Beføjelse for Kasserne benyttes kun i meget ringe Omfang. Da det maa findes særdeles ønskeligt, at den Jordemoderbehandling, som de fødende Kvinder undergives, er den bedst mulige, vilde Udvalget finde det mere rationelt, om man i Stedet for som nu at give Kvinderne Penge, som de kan bruge til at betale for Jordemoderhjælp, indførte den Ordning, at Sygekasserne ydede dem gratis Jordemoderhjælp, og at det samtidig blev fastslaaet, hvad der skulde forstaaes ved denne Jordemoderhjælp. Udvalget kan i saa Henseende tiltræde de Betragtninger, som ligger til Grund for Affattelsen af § 247 i »Fremtidens Forsørgelsesvæsen« II Del, og mener, at det bør fastslaaes, at der *ved Jordemoderhjælp forstaaes Ydelse af Honorar for ydet Fødselshjælp* og dermed i Forbindelse staaende *Hjælp til Barselkvinden og Barnet* efter Jordemoderloven og Jordemoderinstruksen og de ved Fødslen nødvendige *Forbindsstoffer, Vat og lign.* af den Art og i den Udstrækning, som Sundhedsstyrelsen forordner. Det er samtidig foreslaaet, at *Jordemoderhonorarets Størrelse fastsættes ved Overenskomst* mellem Sygekasserne og Jordemødrene i Lighed med de Overenskomster,